

STEFANIE

Frygten sad som kløer i min hals og fik min krop til at stivne. Jeg virrede med hovedet og betragtede billedet af Edgars ansigt i netannoncen igen.

Han var død. Journalisten skrev, at der var en efterforskning i gang, da der formodedes at være tale om en drabssag.

Jeg læste artiklen en gang til. Nej. Janniks navn var ikke nævnt. Hvorfor skulle det også være det? De havde været bedste venner, Jannik og Edgar, men ikke uadskillelige.

Min første indskydelse var at opsøge Jannik og udspørge ham om Edgars død. Men jeg følte mig ikke klar til det. For otte måneder siden flyttede min datter og jeg til Danmark under stærke protester fra Mats, der blev boende i sit hus i Sverige. Han mente, det var for risikabelt at tage til mit hjemland, fordi jeg ville kunne blive genkendt og jagtet af de personer, der havde forsøgt at tage livet af mig for 22 år siden.

Jeg tog alligevel afsted, fast besluttet på at mødes med min familie. Men jeg kunne ikke få mig selv til at træde ind over deres dørtærskel og bare sige hej ligesom en pianist, der bød publikum velkommen til en Beethoven-koncert. Jeg havde brug for tid til at omstille mig til tanken om at blive del af en større familie efter i så mange år at have vænnet mig til at klare mig stort set selv. Mats havde været der for mig og min datter, og det var det. Ingen nære venskaber, for det forbød han. Der var ifølge ham for stor risiko for, at spioner ville forsøge at infiltrere vores liv under dække af at være venner.

Netannoncen om Edgars død satte noget i skub i mig. Med knyttede hænder forsøgte jeg at forestille mig, hvordan det ville være at blive genforenet med de ansigter, jeg så tit havde drømt om.

Jeg deltog i et af Janniks gruppemøder, lige efter min datter og jeg flyttede til Danmark. Bare for at se ham. Jeg så ham, og han så mig uden at

vide, hvem jeg virkelig var. Mit alias, Katrine, var den, han så og vidste en smule om. Det var forfærdeligt og samtidig rart, at han ikke kunne genkende mig med håret klippet kort og farvet sort.

Det var fristende at komme til endnu et møde, og jeg bukkede under for fristelsen – at opleve at være i rum med en person fra min tid før Höga. Nogen, der havde betydet noget for mig på alle planer.

JANNIKS DAGBOG 11-1-2021

ARI

Jeg kunne næsten forledes til at tro, at du er begyndt at nyde dit liv, Jannik. Når bare du gør, hvad jeg siger, får du det, som du vil have det. Altid! Helle og Ronnie er bare jaloux, fordi de vil have dig for sig selv. Ynkkelige hunde! Knægten derimod ser jeg potentiale i. Han kan fandeme slå fra sig, når han bliver presset nok. Ham vil jeg tage under mine vinger, lige så snart jeg får vristet ham ud af Helle og Ronnies greb.